

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **Ing. P. S.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným u Nejvyššího správního soudu dne 21. 1. 2022 domáhal zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, a to v celém rozsahu. Toto mimořádné opatření bylo vydáno k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění covid-19 na základě § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném od 1. 5. 2020, a § 2 odst. 2 písm. b) až e) a písm. i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 14. 1. 2022 (dále „pandemický zákon“).

[2] Mimořádné opatření stanovilo s účinností od 3. 1. 2022 podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech. Pro možnost využití některých služeb, vstup do provozoven či účast na akcích bylo jednotlivými ustanoveními mj. vyžadováno naplnění podmínek dle čl. I bodu 15 mimořádného opatření. Těmito podmínkami jsou a) absolvování RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nejdéle před 72 hodinami, jde-li o i) osobu do dovršení 18 let věku, ii) osobu, která se nemůže podrobit očkování proti onemocnění covid-19 pro kontraindikaci, nebo iii) osobu tzv. rozočkovanou; b) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu, a to schváleným léčivým přípravkem; nebo c) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace a od prvního pozitivního testu neuplynulo více než 180 dní.

[3] Napadené mimořádné opatření bylo s účinností od 17. 1. 2022 změněno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 14. 1. 2022 čj. MZDR 1518/2022-1/MIN/KAN, a to v rozsahu čl. I bodu 10 a bodu 14 (návrh směřoval proti mimořádnému opatření v tomto znění). Dne 26. 1. 2022 odpůrce vydal mimořádné opatření čj. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN, kterým s účinností od 15. 2. 2022 změnil napadené mimořádné opatření ve znění mimořádného opatření ze dne 14. 1. 2022, a to tak, že v čl. I bodu 15 písm. b) mimořádného opatření doplnil slova „*uplynulo nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu;*“ *nabrazují slovy „od dokončení očkovacího schématu uplynulo nejméně 14 dní a v případě osoby, která dovršila 18 let věku, zároveň nejvýše 270 dní nebo byla očkována posilovací dávkou;*“. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2022, čj. 8 Ao 2/2022-53, *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, který nabyl právní moci dne 2. 2. 2022, zrušil k 10. 2. 2022 napadené mimořádné opatření v části čl. I bodu 3 písm. b) v rozsudku uvedených slovech a bodu 6 písm. b) odrážky i) ve slově „*nebo*“ a odrážky ii) a písm. d). K témuž datu odpůrce následně mimořádným opatřením ze dne 9. 2. 2022, čj. MZDR 1518/2022-2/MIN/KAN, zrušil celé napadené mimořádné opatření.

II. Obsah návrhu na zrušení mimořádného opatření

[4] Navrhovatel ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že není očkovaný proti onemocnění covid-19 a zároveň nemá potvrzení o prodělání tohoto onemocnění. Mimořádné opatření ho omezuje a diskriminuje vůči očkovaným. Nemůže v jeho důsledku využívat stravovací služby, chodit na volejbalové tréninky, jezdit s dětmi na hory a lyžovat, využívat ubytovací a masérské služby a jít do bazénu, zoo či botanické zahrady. Nemohl kvůli němu navštívit taneční představení své dcery a baletní představení.

[5] Namítá, že je mimořádným opatřením diskriminován v rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a to vůči stejné věkové skupině očkovaných osob. Nemůže prokázat svoji bezinfekčnost, přestože je plně zdravý. Každý týden se testuje v zaměstnání antigenním testem a vždy má negativní výsledek. Očkovací látky jsou schváleny pouze podmíněčně. Zároveň je diskriminován vůči osobám do 18 let, které se prokázat negativním výsledkem PCR testu mohou. Mimořádné opatření je v rozporu s § 1 odst. j) zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Navrhovatel má totiž právo na rovné zacházení ve věcech přístupu ke zboží a službám. V rozporu je i s rezolucí Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 2361 (2021) ze dne 27. 1. 2021, protože jsou neočkovaní diskriminováni oproti očkovaným. Cílem mimořádného opatření je dosažení kolektivní imunity. To však není možné, protože se účinnost očkování časem vytrácí. Ani ve vysoce proočkovaných zemích nedochází k vytvoření kolektivní imunity. Přestože je v Portugalsku proočkováno 90 % populace, dosahují nové přírůstky v 2. týdnu roku 2022 rekordních hodnot (obdobně též v Austrálii, kde je proočkováno 78 % obyvatelstva). Vir se šíří lépe mezi očkovanými. Ti se totiž mohou domnívat, že vir nemohou dále přenášet. Bezinfekčnost nejlépe prokáže negativní výsledek PCR testu. Chybí data o tom, jak očkovaní chrání před hospitalizací a těžkým průběhem onemocnění v případě varianty omikron. Studie z Jihoafrické republiky naznačuje sníženou účinnost. Cílem boje proti onemocnění covid-19 má být proočkování rizikových skupin obyvatelstva, nikoliv dosažení kolektivní imunity.

III. Vyjádření odpůrce a replika navrhovatele

[6] Odpůrce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy uvedl, že základním cílem mimořádného opatření je umožnit co nejvíce bezpečný provoz regulovaných činností a služeb. Stanovené podmínky zmenšují riziko přenosu onemocnění mezi osobami a zabraňují zhoršení epidemické situace v populaci při zachování provozu těchto činností. S ohledem na princip

pokračování

předběžné opatrnosti proto odpůrce za účelem snížení rizika přenosu viru na místech, kde se obvykle setkává větší počet lidí, zavedl podmínku tzv. bezinfekčnosti. Aby bylo možné uvažovat o diskriminaci, musely by se skupiny osob, s nimiž je zacházeno odlišně, nacházet ve stejném nebo srovnatelném postavení (nález Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/03). Neočkované osoby se ve srovnatelném postavení nenacházejí. Očkování vytváří v organismu očkované osoby nepříznivé podmínky pro replikaci viru. V případě, že se tato osoba nakazí, je nižší pravděpodobnost vzniku mutací, které jsou přenositelné na další osoby. Pokud se očkovaná osoba setká s nakaženým člověkem, je riziko nákazy několikanásobně nižší než u neočkovaných osob, které onemocnění neprodělaly. Současně je nižší pravděpodobnost závažného průběhu onemocnění a úmrtí. Dojde-li k nákaze očkované osoby, je tato osoba pravděpodobně méně infekční a je u ní zkrácena doba vylučování viru. V době vydání mimořádného opatření probíhala v Evropské unii diskuze o délce platnosti očkování. Na jejím základě posléze došlo k omezení platnosti očkovacích certifikátů na 9 měsíců. Závěrem odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh jako nedůvodný zamítl.

[7] Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce uvedl, že rozdělení osob na ty, které mohou prokázat bezinfekčnost, a na ty, které tuto možnost nemají, je v rozporu s pandemickým zákonem a zákonem o ochraně veřejného zdraví. Ustanovení § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví rozlišuje pouze mezi fyzickými osobami podezřelými z nákazy a ostatními. Očkování chrání pouze několik týdnů. Klinické hodnocení očkovacích látek se provádělo vůči variantám viru, které se již v populaci nevyskytují. Byť studie pod č. 24 uvádí, že pravděpodobnost nákazy pro očkované je 5x nižší, rovněž z ní vyplývá, že poklesla v daném období účinnost očkování. Ze 100% nakažených neočkovaných bylo 3,2% hospitalizovaných a 0,18% zemřelých. Ze 100% nakažených očkovaných bylo 2,9% hospitalizovaných a 0,07% zemřelých. Všechny studie uvedené pod odkazy č. 24 až 36 se týkají varianty delta nebo starších variant. Ani jedna z nich není zaměřena na variantu omikron. V mimořádném opatření chybí novější poznatky ohledně účinnosti vakcín, přestože je odpůrce podle § 3 odst. 7 pandemického zákona povinen nejméně jednou za dva týdny přezkoumat, zda se změnilly nebo pominuly důvody pro vydání mimořádného opatření. Osoby očkované a neočkované jsou v rozdílném postavení stran rizika šíření viru po dobu několika týdnů po dokončeném očkování. Účinnost očkování vůči šíření viru v případě varianty delta klesá. U varianty omikron klesá po dvou měsících na nulu. Nakazí-li se proto neočkovaná osoba, která onemocnění covid-19 neprodělala a která je ve stejné věkové kategorii jako navrhovatel, má podobnou pravděpodobnost, že bude hospitalizována nebo že zemře, jako osoba plně očkovaná. Neočkované osoby jsou před zákonem ve stejném postavení jako osoby očkované. Očkování je totiž dobrovolné a zákon mezi těmito skupinami nerozlišuje. Legitimním cílem mimořádného opatření je zamezit rozšíření onemocnění covid-19. Tohoto cíle však nelze dosáhnout tím, že očkovaným osobám je vystaven certifikát o bezinfekčnosti s platností 9 měsíců. Účinnost očkování je totiž kratší. Očkovaná osoba proto může být infekční a vir dále šířit. Zdravá osoba nemůže být bez dalšího považována za infekční. To je v rozporu s § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud si je s ohledem na svoji přechozí judikaturu (viz rozsudky *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, ze dne 1. 4. 2022, čj. 8 Ao 1/2022-62, *vybrada víry při přezkumu OOP*, a ze dne 21. 4. 2022, čj. 8 Ao 9/2022-101, a usnesení ze dne 3. 3. 2022, čj. 8 Ao 3/2022-50, a ze dne 21. 4. 2022, čj. 8 Ao 5/2022-67) vědom toho, že ve vztahu k některým navrhovatelem napadeným částem mimořádného opatření by byla jeho aktivní procesní legitimace dána, zatímco u některých nikoliv. Zároveň si je vědom toho, že část návrhu by bylo namísto odmítnout pro odpadnutí předmětu řízení s ohledem na rozsudek *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*. Jelikož však Nejvyšší správní soud shledal nyníější

návrh jako celek zjevně neopodstatněným ve smyslu § 13 odst. 3 pandemického zákona, důsledkem čehož je odmítnutí návrhu, nepovažoval za účelné, aby se znovu podrobně zabýval naplněním aktivní procesní legitimace ve vztahu k jednotlivým navrhovatelem napadeným ustanovením mimořádného opatření a aby blíže zkoumal, ve vztahu ke které dílčí části návrhu odpadl předmětem řízení (srov. usnesení NSS ze dne 31. 1. 2022, čj. 8 Ao 31/2021-109). Výsledkem by totiž vždy bylo odmítnutí dané části návrhu. Bylo by proto v rozporu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie, rozebíral-li by Nejvyšší správní soud opětovně (čistě akademicky) aktivní procesní legitimaci navrhovatele a důvody pro odpadnutí části předmětu řízení, jestliže již své argumenty stran těchto otázek předestřel ve výše uvedených věcech a jestliže stěžejním výsledkem řízení je odmítnutí návrhu pro zjevnou neopodstatněnost.

[9] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona platí, že *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.*

[10] Nejvyšší správní soud již dříve podrobně vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mj. tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (srov. např. usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, čj. 5 Ao 2/2021-52, č. 4211/2021 Sb. NSS, body 10 až 13, či ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021-19). Postup zvolený v takových případech zdejším soudem aproboval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21).

[11] Podstata nyní projednávaného návrhu se týká otázky, zda je mimořádné opatření v rozporu s čl. 1 Listiny diskriminační vůči neočkovaným osobám, které onemocnění covid-19 neprodělaly. Navrhovatel v této souvislosti namítá, že účinnost očkování klesá, a to zejména s ohledem na variantu viru delta a omikron. Vůči variantě omikron nejsou dvě dávky očkování účinné. Cílem mimořádného opatření proto nemůže být dosažení kolektivní imunity, nýbrž proočkování rizikové skupiny populace. Vir se snáze šíří mezi očkovanými. Tzv. bezinfekčnost proto nejlépe prokáže negativní výsledek PCR testu.

[12] Nejvyšší správní soud se obdobnými námitkami zabýval již v rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a v rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022. V části IV.4 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* posoudil, zda neočkované osoby bez prodělaného onemocnění nejsou diskriminovány tím, že nemohou prokázat pro účely využívání regulovaných služeb svoji tzv. bezinfekčnost negativním PCR testem. Dospěl však k závěru, že se neočkované osoby nenacházejí ve srovnatelném postavení jako očkované osoby a osoby s prodělaným onemocněním. Mimořádné opatření proto nebylo v rozporu s čl. 1 Listiny. Následně v části IV.5 téhož rozsudku shledal, že i snaha o zmenšení přenosu onemocnění v populaci a zmírnění jeho nejvýznamnějších dopadů (zejména do zdravotního systému) představuje legitimní cíl mimořádného opatření. Omezení neočkovaných osob je způsobilým nástrojem k jeho dosažení. Byť lze PCR testem účinně prokázat, že určitá osoba není v daném okamžiku infekční, prokázání se negativním výsledkem PCR testu by nedosáhlo tohoto cíle se srovnatelným účinkem. Oproti tomu očkování představuje účinný nástroj, jak se bránit proti zejména vážnému průběhu onemocnění covid-19 a jak sekundárně snížit zátěž zdravotního systému na únosnou hodnotu. Závěrem NSS shledal čl. I bod 15 mimořádného opatření ve vztahu k neočkovaným osobám přiměřeným, a to s ohledem na aktuální epidemickou situaci a míru zásahu do jejich práv.

[13] Tyto závěry posléze Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022, ve kterém se v části IV. 6 obsáhle zabýval tím, zda odborná východiska odpůrce, pro které byly omezeny neočkované osoby, vyplývají z citovaných odborných podkladů. Z provedeného

pokračování

dokazování zároveň vyplynulo, že riziko nákazy, hospitalizace a úmrtí je u očkovaných osob v případě varianty delta několikanásobně nižší než u neočkovaných. Pokud jde o variantu omikron, odpůrce vzal možný pokles účinnosti v potaz při přijímání mimořádného opatření. Z tohoto důvodu také doporučil podávání tzv. posilujících dávek. K tomu soud dodal, že „[n]elze nicméně v této souvislosti ztráct ze zřetele, že v době vydání napadeného mimořádného opatření byla na území ČR (a i ve světě) dominantní varianta delta a masivní šíření varianty omikron odpůrce pouze předpokládal. Vycházel-li proto z předpokladu, že očkování je účinné proti variantě delta a že se jeho účinnost u varianty omikron snižuje, pak s tímto předpokladem není v rozporu, že ve vztahu k možnosti využívat služby a provádět činnosti regulované mimořádným opatřením byly favorizovány očkované osoby. Ty totiž byly chráněny proti nakaže a možnému vážnému průběhu onemocnění více, než osoby neočkované, a to i při případném poklesu účinnosti očkování proti variantě omikron. Soud při přezkumu napadeného mimořádného opatření nemůže přiblídnout k faktickému převládnutí varianty omikron a následnému prudkému šíření onemocnění covid-19 v průběhu ledna a února 2022. Při přezkumu opatření obecné povahy je totiž povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Nemůže proto zohlednit skutečnosti nastalé až po jeho vydání.“ (bod 100 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022). V části IV.8 tohoto rozsudku posléze dospěl k závěru, že se neočkované osoby nenacházejí ve srovnatelném postavení ani s osobami tzv. rozočkovanými, ani s osobami mladšími 18 let. V části IV.9 seznal, že byť očkované osoby mohou šířit vir dál, je rozhodné, že jsou v případě nákazy s větší pravděpodobností chráněny před závažným průběhem onemocnění. Představují proto pro zdravotní systém z hlediska zahlcení menší nebezpečí než osoby neočkované. Závěrem uvedl, že je-li očkování dobrovolné a předmětem sporu není přezkum zákonnosti očkovací povinnosti, pak není úkolem soudu se bezpečností očkovacích látek zabývat.

[14] Výše shrnuté závěry rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022 tak dávají odpovědi na jednotlivé námitky navrhovatele v nyní projednávané věci. Odpůrce v mimořádném opatření i soud v citovaných rozsudcích nezpochybnili, že k poklesu účinnosti vakcín v čase dochází. Soud proto neshledal důvod k provedení dokazování navrhovatelem doloženými studiemi č. 3 a 4, ze kterých má dle navrhovatele tato skutečnost vyplývat. Jde-li pak o snížení účinnosti očkování proti variantě omikron a šíření onemocnění covid-19 v 2. týdnu roku 2022, platí výše uvedené závěry rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022. Navrhovatel totiž zjevně napadá důvody, pro které bylo přijato mimořádné opatření v původním znění. Netvrdí, že by bylo do jeho práv zasaženo až mimořádným opatřením ze dne 14. 1. 2022 čj. MZDR 1518/2022-1/MIN/KAN, které formálně zahrnul do návrhu. Rozhodný je proto skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného mimořádného opatření v původním znění. Studií odkazovanou v návrhu pod č. 5 a rozhovorem pod č. 7 by se tak soud nemohl ani zabývat, neboť byly vydány až v lednu 2022, tedy poté, co odpůrce vydal napadené mimořádné opatření (viz bod 101 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022). Tento závěr pak platí i pro studii č. 6, přestože byla publikována 29. 12. 2021, tedy v den vydání mimořádného opatření. Nelze totiž po odpůrci požadovat, aby každý den sledoval, zda v některém z významnějších vědeckých časopisů nebyla právě publikována nová studie, kterou by měl zohlednit (rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, čj. 8 Ao 22/2021-183, *uznávání protilátek III*, bod 64).

[15] Námitky, že rozdělení osob na ty, které mohou prokázat bezinfekčnost, a na ty, které tuto možnost nemají, je v rozporu s pandemickým zákonem a zákonem o ochraně veřejného zdraví, že ze studie citované pod č. 24 vyplývají určitá procenta stran následků nákazy u očkovaných a neočkovaných osob, že se studie č. 24 až 36 týkají pouze varianty delta nebo starších variant, že v mimořádném opatření v rozporu s § 3 odst. 7 pandemického zákona chybí novější poznatky ohledně účinnosti očkovacích látek, že legitimního cíle v podobě zamezení rozšíření onemocnění covid-19 nelze dosáhnout vystavením certifikátu o tzv. bezinfekčnosti s platností 9 měsíců a že zdravá osoba nemůže být bez dalšího považována za infekční jsou nepřipustné podle § 101b

odst. 2 s. ř. s. Nebyly totiž uvedeny v návrhu, nýbrž až v replice k vyjádření odpůrce. Nejedná se o pouhé rozvedení včas uplatněných návrhových bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 10 As 96/2014-62).

[16] Protože se Nejvyšší správní soud obdobnou věcí zabýval již v rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a v rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022, rozhodl o ní zamítavými rozsudky a neshledal v nyní projednávané věci důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit, dospěl k závěru, že je návrh zjevně neopodstatněný ve smyslu § 13 odst. 3 pandemického zákona. Není proto dán důvod, aby se tímto návrhem znovu podrobně věcně zabýval. S ohledem na zásadu ekonomie soudního procesu proto ve stručnosti odkazuje na závěry výše citovaných rozsudků, aniž by je zde znovu obsáhle rekapituloval.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené a v návaznosti na rozsudek *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a na rozsudek sp. zn. 8 Ao 9/2022 shledal návrh zjevně neopodstatněným, a proto jej podle § 13 odst. 3 věty první pandemického zákona odmítl.

[18] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

[19] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. s přihlédnutím k úspěchu ve věci (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021-72, bod 22). Navrhovatel na základě zjednodušeného (kvazimeritorního) posouzení věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. května 2022

Petr Mikeš
předseda senátu